03/07/2022

Αργολίδα: Καλοκαιρινή γιορτή από το κατηχητικό σχολείο στον Άγιο Δημήτριο Ασίνης

/ Νέοι και Εκκλησία

Τα μικρά παιδιά του κατηχητικού σχολείου της ενορίας της Αγίου Δημητρίου στην Ασίνη Αργολίδος διοργάνωσαν καλοκαιρινή γιορτή για τη λήξη των μαθημάτων το Σάββατο, 2 Ιουλίου 2022. Σε αυτήν έπαιξαν την θεατρική παράσταση με θέμα ”Ο Εγωιστής γίγαντας”.

Την επιμέλεια της γιορτής είχε η κατηχήτρια και πρεσβυτέρα Έλενα Λέκκα, η οποία με θαυμάσιο τρόπο κατάφερε να αποδώσει μέσα από τα παιδιά μία καταπληκτική παράσταση, καθώς κι ο εφημέριος του ναού π. Στυλιανός Λέκκας.

Τα παιδιά παρουσίασαν με το δικό τους τρόπο μέσα από την θεατρική παράσταση και την σκηνοθετική άποψη κα επιμέλεια της κατηχήτριας κυρίας Λέκκα.

Στο τέλος της παράστασης ο εφημέριος μίλησε σε μικρούς και μεγάλους τονίζοντας την αξία που έχει η συμμετοχή των παιδιών στα κατηχητικά σχολεία και ευχαρίστησε τον Μητροπολίτη Αργολίδας Νεκτάριο για την στήριξη του καθώς και τους γονείς των παιδιών που παρακολούθησαν την εορτή.

Στην εορτή παραβρέθηκε ο εφημέριος των Ιρίων π. Αναστάσιος Ράπτης.

έρους της κού.

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G

STUDIO B&G

Ο Εγωιστής γίγαντας – Όσκαρ Γουαιλντ

Κάθε απόγευμα, γυρίζοντας από το σχολείο, τα παιδιά πήγαιναν να παίξουν στον κήπο του γίγαντα. Ήταν ένας μεγάλος, πανέμορφος κήπος με απαλό πράσινο γρασίδι. Εδώ κι εκεί στο χορτάρι ορθώνονταν ωραία λουλούδια σαν αστέρια, υπήρχαν δώδεκα ροδακινιές γεμάτες ρόδινα μαργαριταρένια ανθάκια που το

φθινόπωρο βάραιναν από τους πλούσιους καρπούς. Τα πουλιά κάθονταν στα δέντρα και τραγουδούσαν τόσο γλυκά, που τα παιδιά σταματούσαν τα παιχνίδια τους για να τ' ακούσουν. «Τι ευτυχισμένα που είμαστε εδώ!» φώναζαν το ένα στ' άλλο. Μια μέρα, ο γίγαντας γύρισε. Είχε πάει να επισκεφτεί το φίλο του, το δράκο της Κορνουάλλης, είχε μείνει μαζί του εφτά χρόνια. 'Όταν τέλειωσαν τα εφτά χρόνια, είχε πει όλα όσα ήθελε να πει, μια και τα ενδιαφέροντα του ήταν περιορισμένα, και αποφάσισε να γυρίσει στο κάστρο του. Όταν έφτασε, είδε τα παιδιά να παίζουν στον κήπο. «Τι κάνετε εδώ;» φώναξε με πολύ άγρια φωνή, και τα παιδιά έφυγαν τρέχοντας. «Ο κήπος μου είναι δικός μου» είπε ο γίγαντας «δεν είναι δύσκολο να το καταλάβει κανείς αυτό, και δε θα επιτρέψω να παίζει κανείς εδώ μέσα εκτός από μένα». Έχτισε λοιπόν μια ψηλή μάντρα ολόγυρα κι έστησε μια ταμπέλα.

Ήταν ένας γίγαντας πολύ εγωιστής (Ο εγωιστής Γίγαντας). Τα καημένα τα παιδιά τώρα δεν είχαν πουθενά να παίξουν. Προσπάθησαν να παίξουν στο δρόμο, αλλά ο δρόμος ήταν γεμάτος σκόνη και κοφτερές πέτρες, και δεν τους άρεσε. Περιτριγύριζαν την ψηλή μάντρα όταν τέλειωναν τα μαθήματα τους και μιλούσαν για τον όμορφο κήπο πίσω της. «Τι ευτυχισμένα που ήμασταν εκεί!» έλεγαν το ένα στ' άλλο. Ύστερα ήρθε η άνοιξη κι ολόκληρη η χώρα γέμισε μπουμπούκια και μικρά πουλιά. Μόνο στον κήπο που είχε ο εγωιστής γίγαντας ήταν ακόμη χειμώνας. Τα πουλιά δεν είχαν όρεξη να τραγουδήσουν εκεί μέσα, γιατί δεν υπήρχαν καθόλου παιδιά, και τα δέντρα ξέχασαν να βγάλουν μπουμπούκια. Μια μέρα, ένα όμορφο λουλούδι πρόβαλε το κεφάλι του απ' το χορτάρι, μα μόλις είδε την ταμπέλα, λυπήθηκε τόσο πολύ για τα παιδιά, που τρύπωσε πάλι στο χώμα κι αποκοιμήθηκε. Οι μόνοι που χάρηκαν ήταν το χιόνι κι η παγωνιά. «Η άνοιξη τον ξέχασε αυτό τον κήπο» αναφώνησαν, «θα ζήσουμε λοιπόν εδώ όλο το χρόνο». Το χιόνι σκέπασε το χορτάρι με το φαρδύ λευκό μανδύα του, και η παγωνιά έβαψε όλα τα δέντρα ασημένια. Έπειτα κάλεσαν το βοριά να μείνει μαζί τους κι εκείνος ήρθε. Ήταν τυλιγμένος με γούνες κι όλη τη μέρα βρυχιόταν στον κήπο και γκρέμιζε τις καμινάδες. «Θαυμάσιο μέρος» είπε, «πρέπει να καλέσουμε και το χαλάζι». Ήρθε λοιπόν και το χαλάζι. Τρεις ώρες κάθε μέρα σφυροκοπούσε τη στέγη του κάστρου κι έσπασε τις περισσότερες πλάκες, κι ύστερα έτρεχε γύρω γύρω στον κήπο όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ήταν ντυμένο στα γκρίζα, κι η ανάσα του ήταν πάγος. «Δεν καταλαβαίνω γιατί καθυστερεί τόσο πολύ η άνοιξη» έλεγε ο εγωιστής γίγαντας, καθισμένος στο παράθυρο και κοιτάζοντας τον παγωμένο κατάλευκο κήπο του-«ελπίζω ν' αλλάξει ο καιρός». Η άνοιξη όμως δεν ήρθε ποτέ, ούτε το καλοκαίρι. Το φθινόπωρο έφερε χρυσούς καρπούς σ' όλους τους κήπους, αλλά στον κήπο που είχε ο εγωιστής γίγαντας δεν έδωσε κανέναν. «Είναι υπερβολικά εγωιστής» είπε. Κι έτσι, βασίλευε πάντα ο χειμώνας, κι ο βοριάς και το χαλάζι κι η παγωνιά και το χιόνι χόρευαν ανάμεσα στα δέντρα.

Ένα πρωί, ο γίγαντας ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του όταν άκουσε μια πολύ όμορφη μουσική. Ηχούσε τόσο γλυκιά στ' αυτιά του, που νόμιζε ότι περνούσαν από κει οι μουσικοί του βασιλιά. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν παρά μια μικρή καρδερίνα που τραγουδούσε έξω απ' το παράθυρο του, αλλά είχε τόσο καιρό ν' ακούσει πουλί να κελαηδάει στον κήπο του, που του φάνηκε η πιο όμορφη μουσική στον κόσμο. Έπειτα το χαλάζι σταμάτησε να χορεύει πάνω από το κεφάλι του, ο βοριάς έπαψε να βρυχιέται κι ένα εξαίσιο άρωμα έφτασε από τ' ανοιχτό τζάμι. «Μου φαίνεται πως ήρθε επιτέλους η άνοιξη» είπε ο εγωιστής γίγαντας και πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και κοίταξε έξω. Τι είδε; Είδε ένα υπέροχο θέαμα. Από ένα μικρό άνοιγμα στη μάντρα τα παιδιά είχαν τρυπώσει στον κήπο κι ήταν σκαρφαλωμένα στα κλαδιά των δέντρων. Σε κάθε δέντρο που έβλεπε ήταν κι ένα

παιδάκι. Και τα δέντρα χαίρονταν τόσο πολύ που ξανάβλεπαν τα παιδιά, που είχαν σκεπαστεί με μπουμπούκια και ανέμιζαν απαλά τα μπράτσα τους πάνω από τα κεφάλια των παιδιών. Τα πουλιά πετούσαν ολόγυρα τιτιβίζοντας ξετρελαμένα, και τα λουλούδια σήκωναν το κεφάλι τους απ' το πράσινο χορτάρι και γελούσαν. Ήταν μια πανέμορφη σκηνή, και μόνο σε μια γωνιά ήταν ακόμη χειμώνας. Ήταν η πιο μακρινή γωνιά του κήπου, κι εκεί στεκόταν ένα αγοράκι. Ήταν τόσο μικροκαμωμένο, που δεν μπορούσε να φτάσει τα κλαδιά του δέντρου κι έκανε κύκλους γύρω του κλαίγοντας πικραμένο. Το καημένο το δέντρο ήταν ακόμη σκεπασμένο με χιόνι και πάγο, κι ο βοριάς φύσαγε και βρυχιόταν από πάνω του. «Ανέβα, αγοράκι!» έλεγε το δέντρο, και λύγιζε τα κλαδιά του όσο πιο χαμηλά μπορούσε-αλλά το αγόρι ήταν υπερβολικά μικροκαμωμένο.

Κι η καρδιά του γίγαντα έλιωσε καθώς κοίταξε έξω. «Τι εγωιστής που ήμουν!» είπε- «τώρα καταλαβαίνω γιατί δεν ερχόταν εδώ η άνοιξη. Θ' ανεβάσω το αγοράκι στο δέντρο κι έπειτα θα γκρεμίσω τη μάντρα, κι ο κήπος μου θα μείνει για πάντα παιχνιδότοπος για τα παιδιά». Μετάνιωνε στ' αλήθεια πολύ γι' αυτό που είχε κάνει. Κατέβηκε λοιπόν τη σκάλα, άνοιξε αθόρυβα την εξώπορτα και βγήκε στον κήπο. Μα μόλις τον είδαν τα παιδιά, τρόμαξαν όλα τόσο πολύ, που το 'βαλαν στα πόδια, και στον κήπο ξανάγινε χειμώνας. Μόνο το αγοράκι δεν έτρεξε να φύγει, γιατί το τύφλωναν τα δάκρυα και δεν είδε το γίγαντα να έρχεται. Κι ο γίγαντας το πλησίασε κλεφτά από πίσω, το πήρε απαλά στο χέρι του και το απόθεσε πάνω στο δέντρο. Και το δέντρο αμέσως μπουμπούκιασε, και τα πουλιά ήρθαν και τραγούδησαν πάνω στα κλαδιά του, και το αγοράκι άπλωσε τα δυο του χέρια, τα τύλιξε γύρω απ' το λαιμό του γίγαντα και τον φίλησε. Τ' άλλα παιδιά, όταν είδαν ότι ο γίγαντας δεν ήταν πια κακός, γύρισαν τρέχοντας πίσω και μαζί τους ήρθε κι η άνοιξη. «Είναι δικός σας ο κήπος τώρα, παιδάκια» είπε ο γίγαντας, και πήρε ένα μεγάλο τσεκούρι και γκρέμισε τη μάντρα.

Και την ώρα που οι άνθρωποι πήγαιναν για ψώνια, στις δώδεκα, βρήκαν το γίγαντα να παίζει με τα παιδάκια στον πιο όμορφο κήπο που είχαν δει ποτέ. Όλη μέρα έπαιζαν, και το απόγευμα πήγαν στο γίγαντα να τον αποχαιρετήσουν. «Μα πού είναι ο μικρός σας σύντροφος;» είπε, «το αγόρι που έβαλα πάνω στο δέντρο». Ο γίγαντας το αγαπούσε περισσότερο απ' όλα, γιατί τον είχε φιλήσει. «Δεν ξέρουμε» απάντησαν τα παιδιά- «έφυγε». «Πρέπει να του πείτε να έρθει οπωσδήποτε αύριο» είπε ο γίγαντας. Αλλά τα παιδιά είπαν ότι δεν ήξεραν πού έμενε, δεν το είχαν ξαναδεί ποτέ πριν κι ο γίγαντας ένιωσε μεγάλη θλίψη. Κάθε απόγευμα, όταν τέλειωνε το σχολείο, τα παιδιά έρχονταν κι έπαιζαν με το γίγαντα. Μα το αγοράκι που αγαπούσε ο γίγαντας δεν ξαναφάνηκε ποτέ. Ο γίγαντας ήταν πολύ καλός με όλα τα παιδιά, ωστόσο λαχταρούσε να δει τον πρώτο μικρό του φίλο και μιλούσε συχνά γι' αυτόν. «Πόσο θα 'θελα να τον δω!» έλεγε.

Πέρασαν χρόνια, κι ο γίγαντας γέρασε κι έχασε τις δυνάμεις του. Δεν μπορούσε πια να παίζει, καθόταν λοιπόν σε μια πελώρια πολυθρόνα και κοιτούσε τα παιδιά και θαύμαζε τον κήπο του. «Έχω πολλά όμορφα λουλούδια» έλεγε• «μα τα παιδιά είναι τα πιο όμορφα απ' όλα τα λουλούδια». Ένα χειμωνιάτικο πρωινό, καθώς ντυνόταν, κοίταξε έξω απ' το παράθυρο του. Δε μισούσε πια το χειμώνα, γιατί ήξερε ότι ήταν απλώς η άνοιξη κοιμισμένη και τα λουλούδια ξεκουράζονταν. Ξαφνικά, έτριψε με απορία τα μάτια του και κοιτούσε και δε χόρταινε. Ήταν στ' αλήθεια ένα υπέροχο θέαμα. Στην πιο μακρινή γωνιά του κήπου έβλεπε ένα δέντρο σκεπασμένο ολόκληρο με όμορφα άσπρα μπουμπούκια. Τα κλαδιά του ήταν χρυσά, και ασημένιοι καρποί κρέμονταν απ' αυτά, και στη ρίζα του στεκόταν το αγοράκι που είχε αγαπήσει. Γεμάτος χαρά κατέβηκε τρέχοντας ο γίγαντας και βγήκε στον κήπο. Διέσχισε βιαστικά την πρασιά και πλησίασε το παιδί. Κι όταν το έφτασε, το πρόσωπο του κοκκίνισε από την οργή και είπε «Ποιος τόλμησε να σε πληγώσει;» Γιατί στις παλάμες των χεριών του παιδιού υπήρχαν τα σημάδια από δυο καρφιά, και σημάδια από δυο καρφιά είχαν και τα ποδαράκια του. «Ποιος τόλμησε να σε πληγώσει;» φώναξε ο γίγαντας «πες μου, για να πάρω το μεγάλο σπαθί μου και να τον σκοτώσω». «Όχι!» απάντησε το παιδί- «γιατί αυτές είναι οι πληγές της αγάπης». «Ποιος είσαι;» ρώτησε ο γίγαντας, και τον πλημμύρισε ένα αλλόκοτο δέος και γονάτισε μπροστά στο παιδάκι.

Και το παιδάκι χαμογέλασε στο γίγαντα και του είπε: «Με άφησες κάποτε να παίξω στον κήπο σου, απόψε θα 'ρθεις μαζί μου στο δικό μου κήπο, που είναι ο παράδεισος». Κι όταν τα παιδάκια έτρεξαν στον κήπο εκείνο το απόγευμα, βρήκαν το γίγαντα νεκρό κάτω απ' το δέντρο, σκεπασμένο ολόκληρο με κατάλευκα μπουμπούκια.